

РЕШЕНИЕ

№ 37230

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4754** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба с вх. № 25136/24.01.2025 г. по описа на Софийския районен съд от Й. Р. Р. срещу решение № 3 от 02.01.2025 г., постановено по анд № 4904/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 4 с-в, с което е изменено наказателно постановление № 8061, издадено на 28.02.2023 г. от началник Отдел "Контрол по републиканската пътна мрежа" в Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" при Агенция "Пътна инфраструктура", с което на Й. Р. Р., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [община], област Софийска, [улица], е наложено административно наказание "глоба" в размер 3 500 лв., на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, като е намален размерът на наложеното административно наказание на 1 000 лв. и наказателното постановление е потвърдено в останалите му части.

С постъпилата касационна жалба се поддържа становище, че съгласно Наредба № 11 на МРРБ нарушението не може да бъде вменено във вина на водач, а негов субект може да е само превозвач или собственик на извънгабаритно ППС. Сочи се, че водачът няма възможност да подаде заявление както за извънгабаритно, така и за тежко ППС. Твърди се, че контролът е трябвало да бъде извършен в присъствието на органите на МВР и АПИ при съставяне на АУАН. Твърди също, че хипотезата, при която може да се санкционира водачът, е уредена в чл. 177, ал. 3 ЗДвП. По изложените съображения се прави искане за отмяна на обжалваното решение на СРС и вместо него да бъде постановено друго, с което да се отмени наказателното постановление изцяло.

В съдебното заседание касаторът не се явява и не се представлява. С постъпили по делото писмени бележки доразвива изложените в жалбата доводи.

Ответникът - началник Отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“, с представения писмен отговор и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юрк. Г. Н., оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна, а оспореното решение – за правилно.

Административен съд София-град, XVII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти въз основа на събраните писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установено от фактическа страна следното:

На 27.01.2023 г. малко преди 15:00 ч. на път А-2 /автомагистрала Х./, км 0+200 се придвижвало моторно превозно средство, марка ”М.”, модел ”AROCS“, с регистрационен номер СВ 5544 МТ, с четири оси, две от които управляеми, превозвало пясък, управлявано от Й. Р. Р., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [община], област Софийска, [улица]. При извършване на рутинна проверка от екип на АПИ, Дирекция ”Анализ на риска и оперативен контрол”, включвал Г. Б. и колегата му Н. К., от водача са изискани документи, с които Р. е следвало да разполага в наличност, осъществявайки превоза. Установени са самоличността на водача, регистрационният статус на автомобила, както специфика на превоза и товара, в последния случай по представените пътен лист бланков № 056838 и експедиционна бележка № 330310069410. При проверката, използвайки изправни технически средства – ролетка № 1303/18/5м и електронна мобилна везна, модел CAPTELS ORA 10 № 785, № 4542, проверяващият Б. и колегата му, в присъствието на водача извършили измервания, установявайки разстояние от 1,38 метра между осите /трета и четвърта/ и сума от натоварването на явяващата се двойна задвижваща ос /в случая трета и четвърта ос/ - 30,020 тона, т.е. по-голямо от допустимото максимално 19 тона, изискващо разрешение за движението, каквото обаче в случая нямало. Във връзка с направените констатации от Г. Б. и в присъствието на колегата му Н. К., на касатора бил съставен акт бланков № 0009296 за установяване на административно нарушение по чл.26, ал.2, т.1, б.”а” ЗП вр. чл.8, ал.2 и ал.1 вр. чл.37, ал.1, т.1 от Наредба № 11/2001 г. за това, че извършвайки превоз на товар /пясък/, като при осъществени проверка и измерване с електронна везна е било установено надвишаване на максимално допустимите норми по Наредба № 11/2001г., конкретно при измерено разстояние между осите 1,38 метра, на двойната задвижваща ос /трета и четвърта/ на моторното превозно средство, измерената сума от натоварването на ос е била 30,020 тона, при максимално допустимо натоварване на оста 19 тона, респ. превишаване с 11,020 тона, а Р., в качеството на водач, не е представил документ разрешително за дейности от специалното ползване на пътищата, въпреки че пътното превозно средство е било тежко.

Актът бил предявен, подписан без възражения и препис от него бил връчен на касатора на същата дата – 27.01.2023 г., а въз основа на акта на 28 февруари 2023г. началник Отдел ”Контрол по републиканската пътна мрежа” в Дирекция ”Анализ на риска и оперативен контрол” при АПИ издал атакуваното наказателно постановление № 8061, с което на жалбоподателя Й. Р. Р., в

качеството на водач, респ. непосредствено извършил движението на тежкото пътно превозно средство при проверката и установяването на нарушението, било наложено административно наказание "глоба" в размер 3 500 лв. на основание чл.53, ал.1, т.2, предл.второ ЗП за нарушението, описано от фактическа и от правна страна по същество по идентичен начин в обстоятелствената част на постановлението и в акта за неговото установяване.

Софийският районен съд е установил фактическата обстановка по делото въз основа на събраните гласни доказателства - показанията на актосъставителя Г. Б., както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК – документ, обективизиращ резултатите от извършените измервания на превозното средство при реализирания мобилен контрол, вкл. с отбелязан регистрационен номер на моторното превозно средство, име и подпис на жалбоподателя, копие на свидетелството за регистрация, част II на моторно превозно средство, марка "М.", модел "AROCS", с регистрационен номер СВ 55 44 МТ, копие на пътен лист, бланков № 056838, копие на експедиционна бележка, бланков № 330310069410, копие на български личен документ - лична карта на жалбоподателя №[ЕИК], издадена на 13 юли 2018г. от МВР С.-област, материали, установяващи изправността и сертифицираността на използваните от контролните органи ролетка и електронна мобилна везна, справка по данни в ТРРЮЛНЦ, отразяваща актуалното към 26.02.2024 г. състояние на "ЕЛШИЦА-99" ЕАД и справка за трудовите договори на касатора. По отношение установяване компетентността на актосъставителя и на издателя на атакуваното наказателно постановление са приети Заповед № РД-11-246 от 31.03.2022 г., Заповед № РД-11-247 от 31.03.2022г. и Заповед № РД-11-1145 от 31.10.2022 г. на председателя на Управителния съвет на АПИ.

При така установената фактическа обстановка районният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до опорочаването му и да са ограничили правото на защита на нарушителя, с което да се явяват формални основания за отмяната на санкционния акт. По отношение на мястото на нарушението съставът е приел, че обозначението "път А-2, км 0+200, в посока С. - В." е достатъчно конкретизиращо описание на мястото на нарушението, а именно че същото представлява автомагистрала Х., свързваща [населено място] с [населено място], като се касае за самото начало при изхода на [населено място] и в посоката към [населено място], и в тази връзка актът и наказателното постановление са издадени от компетентни за всяко от действията съответни органи, а нарушените законови разпоредби са посочени в АУАН и НП по непротиворечив начин. Приел е, че съставомерните признаци на деянието, оценено като административно нарушение, са били в следващата се и достатъчна пълнота. Не са констатирани и нарушения във връзка с приложимите в ЗП и ЗАНН срокове.

Във връзка със законосъобразността на конкретното административнонаказателно производство съдът е обсъдил, че при съставянето на акта за установяване на административното нарушение, въз основа на който е било издадено обжалваното наказателно постановление, е била допусната нередовност, свързана със съставяне на акта в присъствието само на един свидетел, което в принципен план е несъответно на очертаното като правила в разпоредбите на чл. 56, ал.1 ЗП вр. чл. 40, ал. 1 и 3, чл. 42, ал. 1, т. 7 и чл. 43, ал. 1 ЗАНН, но е приел, че така констатираният пропуск няма характер на съществено процесуално нарушение и в този смисъл не може да обуслови констатации в различен от възприетия смисъл, доколкото по принцип не е довел до накърняване на правото на защита на наказаното лице, а и не препятства възможността да бъде разкрита обективната истина чрез събирането по допустим начин, чрез нормативно установените доказателствени способности и средства, на всички възможни доказателства във въззивното производство.

От обективна страна СРС е приел за установено, че към времето на проверката именно жалбоподателят, извършвайки управление, е осъществявал по път от републиканската пътна мрежа движението на пътно превозно средство - моторно превозно средство, марка "М.", модел "AROCS", с регистрационен номер СВ 55 44 МТ, с четири оси, две от които управляеми, и превозващо фракция /пясък/, покривайки критериите за тежко пътно превозно средство, тъй като при извършената проверка, при измерване със сертифицирани и изправни технически средства - електронна мобилна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел CAPTELS ORA 10 № 785, №4542 и ролетка № 1303/18/5м, при измерено разстояние между осите 1,38 метра на двойната задвижваща ос, е била установена сума от натоварването на ос на двойната задвижваща ос /трета и четвърта/ от 30,020 тона, при максимално допустимо натоварване на ос 19 тона и не е имало разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата, т.е. не е имало разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване и издадено от администрацията, управляваща пътя, в случая от АПИ, което е било в нарушение на нормативно установена забрана, то на свой ред и в достатъчна степен се явявало обосновано да се приеме, че тъкмо физическото лице, чиято административнонаказателна отговорност е била ангажирана, не просто е годин субект, но и е осъществило с деянието си признаците от обективната и субективна страна на състава на вмененото административно нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" ЗП вр. чл. 8, ал. 2 и ал. 1 вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. "в" и чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/2001г., довело до реализиране отговорността на Й. Р. по чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП и без предпоставки за обсъждане на принципното правило, установено в разпоредбата на чл.3,ал.2 ЗАНН.

Относно размера на наложеното административно наказание решаващият съдебен състав е приел, че подлежи на намаляване до предвидения в правилно приложената административнонаказателна разпоредба на чл.53, ал.1 ЗП, минимум от 1 000 /хиляда/лева, от гледна точка на съответност с целите на административното наказване и постигането на възпиращ и коригиращ поведението на нарушителя ефект, като е счел, че отсъстват предпоставки случаят да бъде оценен като "маловажен", т.е. като характеризиращ се с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид, напротив, всичко сочи на типично нарушение от вида на вмененото.

Настоящата касационна инстанция приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но е неправилно, като съображенията за това са следните:

С постановеното Тълкувателно постановление № 2 от 8.10.2025 г. по тълк. дело № 5/2023 г. от Общото събрание на съдиите от Наказателна колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд е прието, че водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза.

Първоинстанционният съд неправилно е приел, че в конкретния случай е налице визираното в НП нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП. От ангажираните по делото доказателства не се установява касаторът да е собственик на посоченото по-горе ППС или да има качеството на лицензиран превозвач, осъществяващ процесния превоз. Ето защо, след като за водача на ППС е предвидена изрично административнонаказателна отговорност в ЗДвП, няма как същият да е субект на нарушението на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", предл. 2 от Закона за пътищата, респ. да му бъде наложено наказание по чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 от ЗП. Водачът на извънгабаритно и/или

тежко ППС, когато не е собственик на същото или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза, а извършва единствено фактическите действия по неговото осъществяване въз основа на задълженията си по трудов договор, сключен с някое от тези лица, следва да отговаря само по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП за допуснато нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП и не носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП. При това положение налага се изводът, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора на основание чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. 2 ЗП, което е основание за отмяна на процесното наказателно постановление. Като е достигнал до обратния извод, въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

По разносните в производството.

При този изход на спора право на разноски има касаторът, но последният не претендира такива, поради което и не следва да му бъдат присъждани.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 3 от 02.01.2025 г., постановено по анд № 4904/2023г. по описа на Софийския районен съд, НО, 4 с-в, и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 8061, издадено на 28.02.2023 г. от началник отдел "Контрол по републиканската пътна мрежа" към дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" при Агенция "Пътна инфраструктура", с което на Й. Р. Р., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [община], област Софийска, [улица], е наложено административно наказание "глоба" в размер 3 500 лв., на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.